

Sygn. akt V KK 311/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lutego 2021 r.,

sprawy **M. C.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. i art. 200a § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 10 grudnia 2019 r., sygn. akt XVII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt VIII K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt VIII K (...), Sąd Rejonowy w P. uznał M. C. za winnego:

1. popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 kk i art. 200a § 1 kk i art. 200 § 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnionego w sposób opisany w punkcie I wyroku i za to na podstawie art. 200 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 41 a § 2 kk orzekł zakaz kontaktowania się i zakaz zbliżania się do W. L. na

odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 15 lat,

2. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 200 § 1 kk i art. 200a § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnionego w sposób opisany w punkcie II wyroku i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. art. 200 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 41 a § 2 kk orzekł zakaz kontaktowania się oraz zakaz zbliżania się do M. Z. na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 15 lat,
3. popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 kk i art. 200a § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnionego w sposób opisany w punkcie III wyroku i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. art. 200 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 41 a § 2 kk orzekł zakaz kontaktowania się oraz zakaz zbliżania się do K. S. na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 15 lat,
4. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 200 § 1 kk i art. 200a § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionego w sposób opisany w punkcie IV wyroku i na podstawie art. 14 § 2 kk w zw. art. 200 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk odstąpił od wymierzenia kary,
5. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 200a § 1 kk i art. 200a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnionego w sposób opisany w punkcie V wyroku i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. art. 200a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 41 a § 2 kk orzekł zakaz kontaktowania się oraz zakaz zbliżania się do E. B. na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 15 lat.
6. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 200a § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnionego w sposób opisany w punkcie VI wyroku i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. art. 200a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 41 a § 2 kk orzekł zakaz kontaktowania się oraz zakaz zbliżania się do R. G. na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 15 lat.
7. Tym samym wyrokiem Sąd I instancji osk. M. C. uniewinnił od zarzucanego

mu czynu opisanego w punkcie VII wyroku.

8. Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączono orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 7 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.
9. Ponadto, na podstawie art. 41 § 1a kk Sąd orzekł wobec osk. M. C. dożywotni zakaz prowadzenia działalności związanej z wychowywaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 10 grudnia 2019 r., sygn. akt XVII Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że;

1. zmodyfikował opis czynu przypisanego w pkt 1 wyroku Sądu I instancji i uznał, że w związku z czynem opisanym w pkt 3 tegoż wyroku, stanowią one ciąg przestępstw, za co na podstawie art. 200 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył karę 6 lat pozbawienia wolności,
2. zmodyfikował opis czynu przypisanego w pkt 2 wyroku Sądu I instancji i uznał, że w związku z czynami przypisanymi w pktach 5 i 6 stanowią one ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. art. 200a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,
3. na nowo opisał czyn przypisany w pkt 4 wyroku Sądu I instancji, kwalifikując go jako przestępstwo z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 200a § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na podstawie art. 14 § 2 kk w zw. art. 200a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk odstąpił od wymierzenia kary,
4. na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego M. C. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności,
1. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację w tej sprawie wniósł obrońca skazanego M. C. zarzucając:

- I. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu:

a/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez nienależyte rozpoznanie zarzutu apelacyjnego podniesionego przez obrońcę

skazanego, a tym samym całkowicie arbitralną i nie dającą się pogodzić z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodów przez sąd odwoławczy,

b/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez niedostrzeżenie przez Sąd ad quem uchybień Sądu I instancji i wydanie orzeczenia obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez tenże Sąd oceny zgromadzonego materiału dowodowego,

c/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte rozpoznanie przez Sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego w zakresie rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec skazanego;

II. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, która miała istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 200 a § 1 i 2 k.k. przez wadliwą ocenę zrealizowania przez M. C. przesłanek umożliwiających przypisanie mu odpowiedzialności za czyn popełniony na szkodę pokrzywdzonej M. Z.,
2. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 a § 1 i 2 k.k. przez wadliwą ocenę zrealizowania przez M. C. przesłanek umożliwiających przypisanie mu odpowiedzialności za czyny popełnione na szkodę pokrzywdzonych E. B. oraz R. G.,
3. rażąco niewspółmierność kary przez nieuwzględnienie przez Sąd *ad quem* w należyтым stopniu całokształtu zachodzących w stosunku do skazanego okoliczności łagodzących.

W konkluzji nadzwyczajnego środka zaskarżenia autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 grudnia 2019 r. i uniewinnienie M. C. od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie tego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 1 sierpnia 2019 roku, sygn. akt VIII K (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona w niniejszej sprawie przez obrońcę M. C. okazała się bezzasadna w stopniu o jakim mowa w dyspozycji przepisu art. 535 § 3 k.p.k., co

pozwała na ograniczenia pisemnych motywów jej oddalenia do wskazania najważniejszych powodów rozstrzygnięcia. Przypomnieć trzeba zatem konsekwentnie prezentowane stanowisko sądu kasacyjnego – odwołujące się do wyraźnej woli ustawodawcy (art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.), zgodnie z którym postępowanie kasacyjne nie jest trzecią instancją powtarzającą zwykłe postępowanie odwoławcze. Stąd też brak zachowania ustawowych wymagań dotyczących przedmiotu zaskarżenia i wyraźnie zakreślonych granic zarzutów kasacyjnych musi prowadzić do nieskuteczności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Jak to już wielokrotnie podkreślano w okresie, który minął od przywrócenia instytucji kasacji do obowiązującej procedury karnej, wolno w niej podnosić zarzuty odwołujące się do bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia oraz takich rażących naruszeń prawa materialnego i procesowego, które mogły wywrzeć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Natomiast zagadnienia dotyczące ustaleń faktycznych mogą być przedmiotem rozważań w kasacji wyłącznie po wykazaniu, że przy dokonywaniu tych ostatnich doszło do rażących uchybień proceduralnych.

Nieskuteczne na etapie postępowania kasacyjnego są też próby podważania ocen dowodów i kontestowania opartych na nich ustaleń faktycznych, pod pozorem powoływania się na zarzuty natury proceduralnej.

W niniejszej sprawie, autor kasacji formalnie rzecz biorąc postawił wprawdzie zarzuty obrazy prawa zarówno procesowego (art. 5 § 2, 7, 433 § 2, 457 § 3, 518 k.p.k.), jak i materialnego, tj. art. 200a § 1 i 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200a § 1 i 2 k.k., ale już w treści swoich wywodów wyraźnie wskazał, że naruszenia tych przepisów upatruje w wadliwej – jego zdaniem – analizie materiału dowodowego, która – w jego przekonaniu – nie dostarcza przekonujących argumentów odnośnie zamiaru z jakim skazany podejmował przypisane mu zachowania. Zdaniem skarżącego *„prawidłowa analiza wydruków rozmów prowadzonych za pośrednictwem portalu N. oraz zeznań pokrzywdzonych prowadzi do wniosku, że skazany w żaden sposób nie nakłaniał do spotkania i nie zmierzał do realizacji czynów z art. 197 k.k., bądź 200 k.k.”*.

Podnoszenie takiej tezy w nadzwyczajnym środku zaskarżenia trzeba jednoznacznie ocenić jako kolejną próbę zakwestionowania ustaleń dotyczących

stanu faktycznego w odniesieniu do zamiaru z jakim działał skazany. Taka konstrukcja tej części kasacji nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w istocie skarżącemu chodziło o doprowadzenie do ponownej kontroli ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie, a powołanie się na normy proceduralne miało na celu wyłącznie stworzenie pozoru zachowania wymagań obowiązujących w postępowaniu kasacyjnym. Jednak na tym etapie postępowania kwestionowanie takiego elementu czynu zabronionego, jak ustalony zamiar sprawcy w ogóle nie jest dopuszczalne. Mając na uwadze argumentację przedstawioną w części motywacyjnej orzeczenia sądu *meriti*, odwołującą się do działań podejmowanych przez skazanego w stosunku do innych pokrzywdzonych występujących w niniejszej sprawie, nie można też uznać za skuteczne kontestowanie przypisania mu działań wyczerpujących formy stadialne poszczególnych przestępstw. Tymczasem, właśnie tej materii, tj. rozważaniu treści i znaczenia poszczególnych zapisów korespondencji skazanego wymienianej z pokrzywdzonymi, są poświęcone wywody skarżącego zamieszczone w kasacji.

Na etapie postępowania kasacyjnego trudno też zaakceptować próby podważenia autorstwa skazanego w odniesieniu do korespondencji elektronicznej włączonej do materiału dowodowego i stanowiącej podstawę ustaleń faktycznych w tym zakresie, zwłaszcza jeżeli sprowadzają się do tezy o pochodzeniu wydruków rozmów „z niewiomego źródła”.

Kontroli poprawności ustaleń faktycznych służy bowiem zwykle postępowanie odwoławcze i – jak już wyżej podkreślono – powrót do tej materii jest możliwy wyłącznie poprzez wykazanie, że w tym obszarze doszło do rażących uchybień procesowych mogący wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia, czego jednak w kasacji będącej przedmiotem rozstrzygnięcia nawet nie próbowano uczynić.

Zarzut obrazy prawa materialnego, do czego miałyby dojść w wyniku zakwalifikowania zachowania skazanego w stosunku do pokrzywdzonej M. Z. jako przestępstwa art. 200a § 1 i 2 k.k., pomimo braku wyczerpania – zdaniem skarżącego – znamion tego występku, jest nie tylko oczywiście bezzasadny. Świadczy on o całkowitym ignorowaniu treści zebranych dowodów i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy przytoczył treść zeznań w/w

świadka, która nie pozostawia żadnych wątpliwości co do charakteru propozycji i deklaracji skazanego kierowanych do pokrzywdzonej, ewidentnie nawiązujących do innych czynności seksualnych. Nawiązanie kontaktu i podjęcie zabiegów zmierzających do ich pogłębienia z pokrzywdzonymi E. B. i R. G. – przy zastosowaniu identycznych, jak w pozostałych wypadkach środków działania i sposobów wprowadzenia w błąd – przekonuje o w pełni zasadnym zaakceptowaniu tego działania jako usiłowania realizacji znamion przestępstwa z art. 200a § 1 i 2 k.k. Nie ma też podstaw do kwestionowania ustaleń dotyczących celu, jaki przyświecał skazanemu podejmującemu kontakty z w/w małoletnimi.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k., w kasacji nie może być podnoszony zarzut rażącej niewspółmierności kary bez powiązania go z wykazaniem naruszenia konkretnego przepisu determinującego jej wymiar, wobec czego wywody skarżącego odnoszące się do wysokości kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa lub ich ciągi oraz kary łącznej orzeczonej wobec skazanego M. C., należało uznać za pozbawione podstawy prawnej.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.